

מאורסים. נבגדים. מיועדים זה לזה?

פיהררס

נטולת פחד

לורן רוברטס

לורן רוברטס

פירלס

זשולת פתח

מאנגלית: תם פרו

Lauren Roberts

לרכישת הספר המלא לחצי כאן



לורן רוברטס
פירלס
נטולת פחד

Lauren Roberts
FEARLESS

Copyright © Lauren Roberts 2025
Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd
1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

עורכת: שירי צוק
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

Printed in Israel 2025 | נדפס בישראל 2025

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב 978-965-7831-66-3 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

ספרים נוספים מאת לורן רוברטס

פאוורלס – נטולת כוחות

ראקלס – נטולת מעצורים



1376

گلستان

713



מוקדש לנטולי הפחד שלא חוששים ללכת בעקבות הלב.



פרולוג

אין הרבה סיבות אפשריות לפגישה בין שתי דמויות עטופות גלימות
בחשכת הלילה.

באופן לא מפתיע, זאת רשימה קצרה ומגונה באותה מידה.
יש אנשים שנפגשים בגלל אהבה. רוב האנשים, בגלל תאוה.
תאוות בצע. תאוה למצוא ייעוד לחייהם. תאוות נקם.
אבל לפעמים, אהבה היא המניע הראשוני של כל התאוות האלה.
או, בעצם, אוברן האהבה.
ואף על פי שהסתירות המשוונות האלה נדירות, הן תמיד טראגיות.

גבר נשען על הקיר, הבעת פניו האדישה נבלעת בתוך לוע פעור של
ברדס.

כבר חלפו כמה דקות, אם כי דומה שקוצר הרוח הפתאומי מכה בו
כבת אחת. כל מבט חשדני נערם ומכביר על כתפיו עטויות הגלימה.
מפני שעמוק מתחת לברדס, קבור לו מוח שצועק עליו לגמור עם זה,
שמטביע בעיקשות קול אחר, עדין ומשדל שאומר לו ללכת משם, קול
שמעורר בו כאב. בכל זאת, הוא משעיין עוד ממשקלו על הקיר, כמנסה
לעגן את עצמו ברגע הזה, בהחלטה הזאת, לפני שהוא ישקע, באופן
בלתי נמנע, תחת עול השלכותיה.

אור הירח מחלחל בין סדקי הלבנים המתפוררות שמקיפות את



הסמטה. הוא מעורר בו אי־נוחות, מסיבה לא ברורה, כאילו אצבעותיו החיבוריות מפלסות את דרכן לעברו.

כן, הוא מעדיף את השמש הרבה יותר על פני יריבה המסתורי. האיש עטוי הגלימה מזדקף לפתע, למראה הצל שהולך ומתקרב אליו. הצל עוצר לפניו, משנה צורה והופך למשהו מוחשי הרבה יותר, בן תמותה. הם עומדים, יש להניח, זה מול זה, אף על פי שהברדסים שלהם מסווים כל סימן שעלול להסגיר את זהותם.

“אתה יודע מה אתה צריך לעשות?”

הדמות האפלולית השנייה מדברת בקול עשיר ורך כזהב. הוא מתורגל בשזירת מילים, בטווייתן לכדי משהו הרבה יותר יפה מהמשמעות שמאחוריהן.

“במידה מסוימת, עונה האיש הראשון. מגפיו השחוקים זזים על אבני המרצפת העקמומיות, מוחו עוד צועק ומשתיק את הקול השקט יותר, שאומר לו לברוח מההחלטה שתחרוץ את גורלו.

“טוב מאוד. הצל השני דוחף יד לכיס. “אני סומך עליך שלא

תאכזב אותי.”

“אני לא יכול להבטיח שום דבר.”

האיש מוציא את היד מכיסו, חושף שקיק מטבעות שמנמן לאוויר הקריר. “זה אמור להספיק כדי להבטיח שכולם יבואו על שכרם.”

האיש הראשון מושיט יד אל השקיק, בולע רוק בתגובה למשקל

המכובד של מטבעות הכסף בתוכו. “כן, זה אמור להספיק.”

“ועכשיו –” האיש אומר בלחש, “זה חייב להיראות אמיתי, מובן?

תגרום לי להאמין לך.”

קולו של האיש הראשון נמוך. “זה ייראה אמיתי.”

הקרב שניטש בתוכו מרעים חזק עוד יותר. אבל הוא למד להתעלם

מהשאון התמידי, בדיוק כמו שהוא עושה ברגע זה. כי שום דבר לא

יוכל להציל אותו מהגורל הזה. אפילו לא הקול המשכנע, העדין.

הזר מניד חדות בראשו המכוסה, מתחיל לחמוק שוב בדממה אל

נחיל הצללים.

"למה אתה רוצה לעשות את זה?"

סקרנות היא זאת שמדרכנת את האיש המסויג לפלוט את השאלה. הוא מחכה לתשובה, מצמיד את השקיק לחזה, מתענג על תחושת הביטחון המוחשי.

הצללים, ערמומיים כמו תמיד ולהוטים לצותת לשיחה, כמו רוכנים לעברם.

שורת מילים שנלחשת מעבר לכתפו, זה כל מה שהאיש נותן בתמורה. "כל מעשה אכזר נולד מאהבה."

ההבנה הזאת לברדה יכולה לחבר אפילו בין שני בני הברית הכי לא סבירים. אפילו מתוך מעטה הגלימות והצללים, שני הזרים מעולם לא הרגישו כה גלויים.



פרק 1

פנין

טיפת דם ניתזת על הרצפה, מכתימה את השיש הצחור מתחת לרגליי הרועדות.

אני מסתכלת על הכתם הארגמני, אוזניי מצלצלות וראייתי מיטשטשת.

דבש. זה רק דבש.

נהרות אדומים משתרכים במורד רגליי, הזרם שלהם מהיר דיו לגרום לי להתנודד לאחור על עקביי. ואולי זאת ההכרה האיטית בגורלי, שגורמת לחדר הכס להסתחרר כמו טבעת הפלדה שחונקת את אגודלי. אני ממצמצת אל הרצפה המבריקה, בוהה בקליפה החלולה שנשארה מהנערה מתחתיי. פניה מלוכלכות, עיניה רדופות בידי עתיד שהיא עדיין לא ראתה, ולא חשבה שהיא אי פעם תחזה בו. שיער כסוף מלטף את כתפיה, חיזור בדיוק כמו הפנים המיוזעות שהוא נדבק אליהן. היא מתנודדת, כמו שמתנודדים בנעליו של אדם אהוב. ידיה אזוקות מאחורי גבה, דם נוטף מהעור הקרוע.

היא עיי חורבות. היא רדופה.

היא תהיה כלה.

אבל לא יכול להיות שזה אמיתי. לקחתי ממנו הכול. והוא יהרוג אותי בגלל זה. הוא חייב להרוג אותי.

מתח מתפשט בחזי בפתאומיות ונשימתי נעתקת בגרוני, ואני כובשת שטף מילים. כי מוות הוא הגורל שהתכוננתי אליו כל חיי – הגורל שמגיע לי. אני מרגישה אותו בקצות האצבעות המוכתמות,



שלנצח ינטוף מהם דמם של אנשים אחרים, באות ר' שנחרטה מעל לליבי המקרטע, שמוקיעה אותי כחלשה.

המוות הוא הרכיב הקבוע היחיד בחיי, כמו חבר ותיק שמחדד כל אחד ואחד מהסודות האפלים שלי לכדי נשק. הוא קורא לי חלשה ואני שומעת רק 'רגילה'. הוא אומר שגורלי נחרץ ואני שומעת רק הבטחה כנה. הוא היד שאצבעותיי המגואלות בדם נשלחות אליה, כי בווא הקרב הוא מקור לנחמה.

עכשיו לא נותר לי דבר מלבד הצלצול באוזניי והדממה מחרישת האוזניים הזאת של הלא נודע.

"פיידין."

אני נדרכת באותו רגע שהרמויות המאיימות שמקיפות אותי נדרכות גם הן. הוא באותה המידה היה יכול לקרוא לי בוגרת. רוצחת. רגילה ששוחקת את ממלכת האליטות שלנו. כי אלה השמות היחידים שחצר המלוכה מייחס לי. השמות היחידים שאילייה כולה סיננה לעברי כשהובילו אותי ברחובות אל המלך שלה. בפשטות, הם מסכמים את הקיום קצר הימים וחסר החשיבות שלי.

עיני מטפסות באיטיות מהדוגמה שהדם שלי צייר על פני הרצפה.

דבש. זה רק דבש.

נעליים מצוחצחות ממלאות את שדה הראייה שלי, הברק השחור שלהן מדמם אל מכנסיים שחורים באותה מידה. מבטי גולש במעלה מרחבי הברד המחויט והתפרים שמכסים את הגוף החזק מתחתיו. אני דוחקת במבטי לעלות ועיניי נוחתות על אבזם החגורה ומדלגות אל הקופסה שנחה בתמימות בכף ידו המורמת. אני יודעת מה נח בתוך תיבת הקטיפה, יכולה לראות אותה מנצנצת מזווית העין. אבל אני בכל זאת לא מעיפה בה מבט, כאילו כך אצליח לעצור את הבלתי נמנע, לעצור את האזיק המנצנץ מלגלוש על אצבעי.

עיניי ממשיכות לטפס אל החולצה המקומטת שלו. עוברת על כל כפתור עד שמבטי מתמקם על בסיס הגרון והצווארון שמקיף אותו. עדיין לא הסתכלתי על הפנים שלו מאז גזר הדין שלי בקע מפיו.

”את תהיי הכלה שלי.”

אני מרגישה כאילו נזרקתי בחזרה אל התחרויות ומשחק העמדת הפנים המאתגר באותה מידה שהתלווה אליהן. גם אז לא יכולתי להסתכל עליו, לא כל עוד לא רצייתי לראות את המלך מחזיר לי מבט. אבל הרגשתי את האיש שפעם ראיתי משתקף במבטו הירוק של בנו. אדריק אור רודף אותי רק בחלקיקי נפשי ובלב התואם, השבור, שהוא חרט מעליו. דאגתי לזה. ובכל זאת, אני עדיין לא יכולה להכריח את עצמי להסתכל על הקיט הזה.

הגרון שלי בווער.

ייתכן שיצרתי משהו גרוע הרבה יותר מאבא שלו.

”פיידין.” קולו עדין להפתיע, מזכיר לי תקופה שבה העדינות הזאת לא הייתה מכה אותי בהלם. ”תסתכלי עליי.”

זאת לא הפעם הראשונה שהוא אמר את המילים האלה בתגובה להתעלמות המכוונת שלי ממבטו. אבל עכשיו יש לי הרבה יותר סיבות להתחמק מעיניו, עבר הרסני הרבה יותר מהדמיון שלו למלך שציווה להוציא את אבי להורג. יש בינינו בגידה. כאב. והיסטוריה שלא תישכח במהרה בידי המלכים שיכתבו אותה.

אבל אותה נימה מוכרת בקולו גורמת לי להרים את הסנטר, גורמת לעיניי לגלוש מהצווארון המקומט ולהתרסק אל תוך עיניו.

הן ירוקות. בדיוק כמו שהן תמיד היו, בדיוק כמו שהן תמיד יהיו. הוא מסתכל עליי ואני עליו. פושעת בלי אב, ובן שלנצח ינסה לרצות את אביו. בדיוק כמו שהיינו, וכמו שתמיד נהיה.

ובפעם הראשונה מאז הקרב בקדרה, אנחנו באמת רואים זה את זה. שפתיו מתעקלות במשהו שנראה לי זדוני מכדי להיקרא חיוך, ועדין מכדי להיקרא זעף. כאילו הוא מכוסה במעטה של יראה צרופה. “המלכה לעתיד של אילייה לא משתחוה בפני אף אחד.”

פי מתייבש למשמע דבריו, שעה שכל חצר המלכות רוכנת קדימה כדי לשמוע טוב יותר. אי-האמון שלהם מוחשי, נמהל בענן קולקטיבי

וסמך של בלכול שתלוי מעל לראשים של כולנו. עשרות עיניים ננעצות בי, מטיילות על הצלקת שנמתחת במורד צווארי, על הדם שמכתים את עורי. הם מעכלים את הגרסה החדשה הזאת של הגיבורה הכסופה, זאת שגזרה את המאפיין שהדביק לה את הכינוי מלכתחילה. השיער הקצר שלי לא מסתיר כלל את השברים שאני נושאת עכשיו בגלוי על גופי.

חברי חצר המלכות בוהים בפרטים שהם מצליחים לדלות מהופעתי החיצונית. אני מדיום, אבל אני גם בכלל לא מדיום. רגילה שאיכשהו שרדה את תחרויות הטיהור שלהם, בגדה בממלכה, הרגה את המלך שלהם ובכל זאת עומדת פה לפניהם, חיה, כנגד כל הסיכויים.

ואז אני שומעת את המוות לוחש לי לחישה שמהדהדת מהתהומות האפלים ביותר בראשי. מתוך החלק בתוכי שכבר השלים עם גורלי הקרב ובא, ברגע שגיליתי מה זה אומר להיוולד בלי כוחות בממלכה הזאת. עכשיו הוא קורא לי 'מלכה', ואני שומעת רק צחוק.

כי הגורל הזה עוד עלול להיות גרוע מהמוות עצמו.

"שחרר את הידיים שלה," המלך מצווה באדישות.

נשימתי נעתקת כשעור מחוספס מתחכך בעור שלי.

קא'.

אני מסובבת את הראש, לא מסוגלת לעצור את עצמי. לא מסוגלת

להתרכז במשהו מלבד בצורך הבווער להסתכל עליו.

אבל מבטי לא מתרסק אל עיניו האפורות. לא, העיניים האלה

חומות, עכורות משנאה גלויה. אלה לא העיניים שאני מחפשת בכל

קהל. לא העיניים שמביטות עליי בהערצה שאני מתענגת עליה. לא

העיניים שספרו כל נמש שמנקד את אפי וכל רעד שעובר בגופי.

נשימתי מתחילה לרעוד אל מול חייל המשמר הקיסרי שניתק

בחוסר זהירות את האזיק מהקרוסול שלי בשדה הפרגים. הוא אשם

בכל טיפה מדמי המזוהם שמכתימה את רצפת השיש. תנועותיו גסות

כמו הידיים שמושכות בחוסר אכפתיות בשלשלת שמקיפה את מפרקי

כפות ידיי, קורעות את העור מתחתיה עוד יותר.

דמעות דוקרות בעיניי ואני ממצמצת, מרסנת אותן בכוח. אני מנענעת קלות בראשי בהתרסה בתגובה לחולשה שהולכת וגדלה בתוכי, ונושכת את השפה הרועדת שמסגירה אותה. מבטי סורק את החדר, גופי מזדעזע בכאב כשאני מחפשת אותו. אני נואשת, עיניי מקרטעות על פני פנים לא מוכרות.

לא אכפת לי מהעמדת הפנים. לא אכפת לי מההסתרה. לא אכפת לי משום דבר מלבדו ומלבדנו ומלבד הרגע הזה, כשאני זקוקה לו. אבל אין לו זכר. ובפעם הראשונה מאז גנבתי את מטבעות הכסף ההם ממנו בסמטת בִּיָּזָה, אני מרגישה לגמרי לבדי. המנעול נוקש. האזיקים נפתחים.

הם נופלים על הרצפה, מקרקשים על האבן ומכתימים אותה ברם. הצליל מהדהד בחדר הכס המפואר בנימה סופנית. מתריע על חירות שמחירה יקר.

”זה הרבה יותר טוב.”

אני קורעת את מבטי מהקהל המשתאה ומעבירה אותו אל המלך, שמחיך אליי בנועם. אני משפשפת את מפרקי כפות ידיי הפצועים, ורואה אותו מושיט לי את היד שלא מערסלת כרגע את הקופסה הקטנה והשחורה שאני מסרבת להסתכל עליה. אני ממצמצת אל כף ידו, אל מחוות הרצון הטוב. המגע האחד הזה הוא כל ההבדל בין בוגדת למלכה לעתיד.

כשמבטי עולה בחטף אל המלך, הוא מניד בראשו בעידוד. אבל המבט בעיניו מזכיר לי – אין לי שום השפעה על המצב הזה. אז, כשידי המלוכלכת נוגעת בידו מוכתמת הדיו, אני מאפשרת לו למשוך אותי קרוב יותר אליו.

אני תוהה כמה קשה לו לאחוז ביד שנעצה חרב בחזה של אביו האהוב, לא כל שכן לענוד טבעת על האצבע שדמו נטף ממנה פעם. כאילו בתגובה למחשבותיי הסוערות, הוא לוחץ קלות את ידי. המחווה הייתה אמורה לנחם אותי, אבל היא מבהילה אותי יותר מכל איום אפשרי.

"אנחנו, בני אילייה, מאמינים שניצחנו את המגפה כבר לפני עשורים רבים." קולו של קיט נישא על פני חדר הכס, חדר כוונה ורודנות באופן המוכר שאני יודעת שלמד מאביו. "כן, הכוחות שלנו הם מתנה שהמגפה העניקה לנו, אבל הם גם יורקים לה בפנים. כי האליטות הן אלה שיצאו וידיהן על העליונה מחולי שנועד להרוג אותנו. האליטות הן אלה שהגנו על הממלכה החלשה שלנו מכובשים. האליטות הן אלה שמציגות לראווה את העוצמה שלהן בתחרויות הטיהור."

לחישות של הסכמה עוברות ברפרוף ברחבי האולם ובעקבותיהן מגיע גל של הנהונים גאוותניים. אני נוצרת את לשוני, זעם עולה בי ומכתים את לחיי בסומק. אני בסך הכול הרגילה שנועדה לברר אותם, דוגמה לחולשה. הועמדתי באור הזרקורים כדי שהם יוכלו להתעלל ולחטט לי בפצעים, להשפיל ולבייש אותי.

"אבל אנחנו, האליטות, לא היינו היחידים ששרדו את המגפה,

נכון?"

השאלה שלו מצננת את הזעם שעמד על לשוני, מייבשת את פי. הזמן כמו מאט כשאני מפנה אליו את פניי, נאחזת בכל רמיזה שלא נאמרה בקול.

"לא, גם הרגילים שרדו," הוא ממשיך בקול יציב. "האיליאנים שהצליחו להישאר בחיים ובכל זאת לא זכו ביכולות מיוחדות. ואחרי שנים של חיים לצד האליטות, הם גורשו וניצודו בלי הרף כי לא היו להם כוחות."

כף היד שלי מזיעה בתוך כף ידו. כל הגוף שלי קופא, אף על פי שאני לא בטוחה אם בציפייה לגזר דין או לגאולה.

המלך - הגרסה של קיט שהכרתי פעם - מעביר את מבטו הירוק על חצר המלכות. שיער בלונדיני מציץ מבין הגבעולים המפותלים של כתרו המוזהב, זוהר כמו הילה על ראשו. כשהוא מדבר, קולו חדר מטר. רגוע. מיומן. "ואם אנחנו רוצים שהממלכה האדירה שלנו תחזיק מעמד, אנחנו נקבל אליה בחזרה את הרגילים."

הברכיים שלי מאיימות לקרוס תחתי, אבל קיט מחזיק אותי על הרגליים. הוא אחז בידי, כאילו ציפה שזה יקרה, ולו רק כדי לעצור אותי מלהתמוטט למשמע דבריו. פנים מתערפלות מסביבי; פיות זזים; ידיים מתרוממות במחאה. אבל אני לא שומעת דבר, לא רואה דבר, לא יודעת דבר מלבד הרגע הזה והתקווה לכל רגע שיבוא אחריו.

פיו של קיט זז שוב, משסע את שאגת הקהל והדהוד באוזניי. "אני אענה על כל הדאגות שלכם בבוא הזמן. אבל, כדי להרגיע אתכם, אני אתן לכם הסבר קצר. מאז שהתיישבתי על כס המלכות של אבא שלי, התחלתי להבין את המצב הקשה שאילייה מתקדמת לעברו. למדתי יותר על הממלכה שלנו בשבועות האחרונים משלמדתי כל חיי." הוא מטה את ראשו אל דמות שעומדת בקהל וממשיך, "קאלום היה האסיר שלי פעם. מנהיג מחתרת שלתפיסתי היה אדם קיצוני."

ליבי מקרטע, עיניי מחפשות, עד ש –

אני מוצאת אותו עומד שם, נבלע בתוך הקהל. הדבר הראשון שראיתי היה שערו הבלונדיני החיוור, ואז את עיניו הכחולות הזהירות. הוא חש במבטי ומניד באיטיות בראשו. אני מצמידה את שפתיי, נאבקת בחיך הקורן שאני משתוקקת לשלוח לו. במקום זאת, אני מבטאת את הכרת התודה במחשבותיי, יודעת שהוא כנראה קורא את הסערה שמתחוללת לי בראש.

קיט ממשיך, מדכא את הלחשושים שעולים בחדר הכס בגלים. "אבל ככל שתחקרתי אותו יותר לגבי המעשים הבוגדניים שלו, כך הוא לימד אותי יותר על הממלכה שלי. המשאבים שלנו דלילים באופן מסוכן, אחרי עשורים של בידוד. אין לנו מספיק מקום בתוך הגבולות שלנו לכמות האנשים ההולכת וגדלה בשיכונים, ועל פי הרישומים, אספקת המזון שלנו התמעטה באופן מדאיג במשך השנים."

קיצה הממשמש של אילייה מתגלגל בשלווה מתוך פיו של המלך, כאילו הוא נעץ מבט ברשימת הכישלונות שאביו הוריש לו, במשך כל שנייה מאז ברחתי. מחשבותיי חוזרות לאותו רגע במדבריות הכבשן,

כשירקתי את האמת על שביריותה של הממלכה לרגליו של קאי. ביליתי את כל החיים שלי במשכנות העוני, בצפיפות וברעב. אני לא מתפלאת שהתייעוד משקף את המחסור שחוויתי על בשרי.

"דור וטנדרו לא מוכנות לסחור איתנו בחיות משק, יבול, או ידע שיעזור לנו להסתגל למדבריות הכבשן." קיט מעביר את מבטו על הקהל ההמום. "אנחנו לא יכולים להתרחב, או לאכול, בלעדיהן. המים של איזראם, הים הרדוד, רק הלך ונהיה בוגדני יותר לאורך השנים. אפילו הדגים בתוכו לא מעיזים להתקרב אל החוף שלנו." קולו הופך רציני, ואני מקשיבה לכל מילה בשקיקה. "אם לא נפתח את הגבולות שלנו ונאפשר לרגילים לחיות בינינו שוב, ממלכת האליטות הזאת תיפול."

גל של צעקות מתחיל לעלות מהקהל עד שהמלך משתיק אותן בהיגיון. "למרות הכול, הערים מסביבנו לא יסחרו איתנו כל עוד נישאר חברת אליטות. כשאבא שלי ייסד את הטיהור לפני שלושה עשורים, אילייה ניתקה את יחסיה עם דור, טנדרו ואיזראם. הן איבדו את הסיוע שלנו בדיוק כמו שאנחנו איבדנו את שלהן, ולא יהיה קל לאחות את הקרע שנוצר ביחסים איתן. לממלכות האלה כבר לא אכפת במיוחד מהאליטות."

חום מתחיל להתאסף בחזה שלי, וזאת הרגשה כה זרה עד שאני כמעט לא מזהה אותה כתקווה. אלא שראיתי במו עיניי את העוינות בדור לברדה, חלקתי את התיעוב שלהם את האליטות. לא כי יש להן כוחות, אלא בגלל היחס שלהן למי שאין לו כוחות. ואחרי עשורים של נידוי צדקני, אילייה תצטרך לבצע מחווה עצומה של רצון טוב כדי לקדם יחסי שלום.

אני שוב מתנודדת.

מחווה הרצון הטוב הזאת היא אני.

אני מרגישה מעורפלת, רגשותיי מתקשים לנוכח הגורל שנגזר עליי. בתור רגילה, כל חיי קיוויתי לאילייה מאוחדת. הבית שלי, מקום שבו כבר לא אצטרך להעמיד פנים שאני משהו שאני לא, כדי לשרוד.

אבל רוח הקרב והספק שלי טוענים שאין סיכוי שקיט רוצה לעשות את זה. לא אחרי שאבא שלו עשה כל שביכולתו כדי להשמיד את הרגילים.

"ובאשר לפיידין גריי..." למשמע שמי, המציאות המטרידה שוב מכה על פניי. "הבגידה שלה היא לא מה שהיא נראית על פני השטח. האיחוד שלנו יהיה מנחת הפיוס שלנו אל הממלכות השכנות. זאת מחווה של רצון טוב שתזמין את הרגילים לחזור אל אלייה ותעודד את השכנים שלנו לפתוח מחדש את קשרי המסחר עם האליטות, שקיבלו את הרגילים בחזרה לממלכה." קיט מחייך חיוך מתוח. "הנישואים שלנו יסמלו את תחילת השילטון שלי, שבמהלכו ממלכת אלייה תהיה חזקה יותר מאי-פעם."

אני מנתחת כל מילה עד דק, מפרידה בין הברות בניסיון להבין את כל מה שקורה. ואז הוא מסתובב אליי, וכל מחשבה נעלמת כשהוא קוטף את הטבעת מתוך קופסת הקטיפה. לרגע מסחרר אחד, אני חושבת שהוא עלול לשמוע אותי בולעת רוק, לראות את הפאניקה שגואה בעיניי.

ואז מבטו מתרכך ואני רואה את עצמי משתקפת בו. כל פחד, כל טיפה של חשש. הכול קיים גם בעיניו, ויותר. כי הטבעת שהוא אוחז בידו הרועדת מייצגת את כל מה שלימדו אותו לשנוא. ובכל זאת, הוא עומד פה, פועל בניגוד לרצונות של אביו האהוב כדי להציל את הממלכה הזאת.

אז אני מאפשרת לו להרים את יד שמאל שלי בינינו. מאפשרת לו לראות את המוכנות שחונקת את כל הדאגות. עכשיו תורי להפוך לשינוי שתמיד חלמתי להיות, גם אם הסיבות של המלך לא זהות לסיבות שלי. הוא בסך הכול מבקש להציל את הממלכה הזאת בכל דרך אפשרית, שעה שאני נותנת לו את ידי רק כדי שאילייה תוכל להיות מאוחדת.

אני הקורבן שבשבילו הרגילים דיממו ומתו.
אני הכוחות שאין להם.

הטבעת רועדת מסביב לציפורן השבורה שלי. מבטו מרפרף אל מבטי באישור אילם.

כל רגע בחיי הוביל אותי לרגע הזה. לשנייה אחת חולפת של אומץ. אני מהנהנת, והוא דוחף את הטבעת לאורך אצבעי.

פרק 2

קארי



חשבתי שידעתי ייסורים עד שהם נכרכו מסביב לאצבע שלה. לא, ייסורים הם דבר מוחשי שנוצץ מעל לעורה השזוף. אני בוהה, בלי למצמץ, בסמל שאחי ענד על אצבעה. הוא מחייב. הוא נצחי. הוא האבדון שלי.

צחוק מאיים לפרוץ מבין שפתיי חסרות התחושה. זה לא כאילו היא לא הבטיחה להמיט עליי חורבן, לא הפכה כבר לקץ שלי. היא הדבר ההרסני ביותר שרציתי אי־פעם, ובכל זאת, היהלום על אצבעה הוא הדבר שיהרוס אותי.

אני מסתכל על פיידין מבעד לחרכים בקהל ההמום, בדיוק כפי שאעשה לשארית חיי. אני איאלץ לבלות את ימי בשירותה, אבל לעולם לא אעמוד לצידה. אחיה בצילה, אבל לעולם לא יראו אותי באמת. מאוהב בנערה שהשתחויתי בפניה הרבה לפני שהיא הפכה למלכה שלי.

קלט זו הצידה, מאפשר לחצר המלכות לראות את ארוסתו היטב. שערה הקצר מרחף מעל כתפיה בכל פעם שהיא מפנה את ראשה באיטיות. כסף פוגש עור שזוף, גולש על פני הצלקת שעוברת לאורך צווארה עד שהוא בוהק כמו להב חד של סכין. עיניה הכחולות משסעות את הקהל, מחפשות ומהירות וכה חסרות ודאות.

אני נעמד מאחורי אחד מעמודי השיש הרבים שממסגרים את האולם, מתחמק ממבטה החודר, כנראה בפעם הראשונה. מעולם לא סירבתי לטבוע בעיניה דמויות האוקיינוס. אבל עכשיו, אני לא מסוגל



לעכל את המחשבה על עצמי טובע כל עוד היא לא העוגן ששוקע איתי.

שאלות מתעופפות ברחבי החדר, כולן כמעט מאשימות. אני מתמזג בכאוס, מאזין בזמן שחצר המלכות מבטאת בקול את הבלבול שאני מרגיש. כי זה היה הצו האחרון שאי-פעם העליתי על דעתי שיבקע מבין שפתיו של קיט. והוא אפילו לא טרח להודיע לי עליו מראש. אני מותח את הצוואר, כמעט מרגיש את מסכת האדישות של אוכף הצוויים נעלמת מכורח הזעם שמבעבע מתחתיה. הכוחות של כל בן אדם בחדר הזה מתחילים להכביד עליי, מתחננים שאשלח אותם לחופשי. כעס הוא רגש מסוכן מדי שאסור לי להרשות לעצמי להרגיש. הוא מקהה את חושיי ומחדד את יכולות המשעתק שלי, עד שאני מודע רק לכוח שמפעם מתחת לעורי.

אבל אין לי את מי להאשים, מלבדי. אני עשיתי לה את זה, לנו, לכל רגע שקיוויתי שהיא תעמוד במרכז כל רגע שיבוא אחריו.

אני המפלצת שצד אותה. אני חיית הפרא שמסר אותה לידי האבדון הזה. ואני מפחד שאני רק אתדרדר עוד יותר כשכבר לא אשאף להיות ראוי לה.

גבר צועק ליד האוזן שלי, מנופף בידו במחווה כה גועלית עד שאני שוקל לשבור אותה. או אולי עדיף שאשאל את יכולת הרשף שלו ואשרוף לו את הלשון כדי שיסתום את הפה.

למזלו של האיש, קולו של קיט מתגבר על הדי הצעקות לפני שאני מספיק לעשות משהו פזיז. "אני אענה על כל השאלות שלכם בפגישה רשמית עתידית. אחר כך, נכריז על האירוסים שלנו בפני הממלכות השכנות."

אירוסים.

אני מרגיש כאילו הרצפה מתחת לרגליי קורסת. למה לא יכולנו פשוט להישאר בשדה הפרגים? הייתי מוכן לשזור לה כתרי פרחים לשארית חיי אם היא רצתה להיות מלכה. המלכה שלי. לא של קיט. לא של אילייה. שלי.

אני מעביר עליה את מבטי, עוקב אחרי כל תנועה שלה. קיט משחרר את חצר המלכות, משקיט כל שיחה בנפנוף של ידו. באותו רגע, באותה תנועה, אני רואה את אבא שלנו. כאילו הוא זה שעומד מול חצר המלכות הזו, וקיט הוא בסך הכול הצל שלו. זה לא אותו המלך שעזבתי לפני שבועיים.

המלך הזה קר רוח ורגוע ומודע לכל צעד שהוא עושה. אבל, כמו שקורה תמיד, המבט שלי נודד בחזרה אל פיידין. עכשיו היא חוצה את החדר, הגב שלה נוקשה ועיניה פונות קדימה, מרוכזות במשרתת שמחכה לה ליד הדלתות הגבוהות במרחק מטרים ספורים ממנה. גיחוכים מלווים כל צעד שלה כשהיא עושה את דרכה דרך הקהל. עשרות פנים מלאות גועל סוגרות עליה, התעוזה של בעליהן גוברת משנייה לשנייה. ואני כבר בתנועה, עוד לפני שאחד הגברים נעמד בדרכה.

הוא מתכופף לעברה, קרוב דיו ללחוש לה הערה מרושעת, אבל הרוק שניתז מפיו ופוגע בנמשים שלה לא נעלם מעיניי. אני דוחף אותו הרחק ממנה כה חזק, עד שאני תוהה במעורפל אם אפשרתי ליכולתו של עוז כלשהו לעלות בגניבה אל פני השטח. המעשה הפזיז מציב אותי לפתע בין פיידין ובין האיש שמתנהג כאילו הוא רוצה למות. אני צועד קדימה, מיתמר מעליו, מתעלם מקריאות התדהמה שעולות מהקהל סביב הסצנה שיצרתי. כי האמת היא שלא מזיז לי מה חושבים עליי בחצר המלכות. ואין לי ספק שהמוניטין שלי לא יכול להתדרדר עוד יותר.

"אם אפילו תנשום עליה שוב," אני נוהם, "אני אוודא שזאת תהיה הנשימה האחרונה שלך."
 "לא."

קולה משסע כל מחשבה אחוזת טירוף, שוטף אותי כאילו הקלה טמונה אך ורק בעצם הנוכחות שלה לידי. פיידין נעמדת לידי, מבטה היציב עתה נעוץ באיש החיוור להחריד. "לא," היא אומרת שוב, קולה קטלני. "אני אהיה זאת שתדאג שהנשימה הבאה שתיקח כדי להעליב

אותי, או את העם שלי, תהיה הנשימה האחרונה שאי־פעם תטעם.
 וזאת תהיה אני, רגילה, שתשים סוף לחיי האליטה שלך."
 היא מסתכלת עליו ונראית כאילו סכנה שזורה בכל עצם ועצם
 בגופה. האוזניים שלי מצלצלות בדממה הפתאומית שחונקת את חדר
 הכס. כל עין מרוכזת בה, כל לסת שמוטה בתגובה לדבריה.
 מלכתי לעתיד זה עתה הכריזה על הצו הראשון שלה.

הטבעת הארורה עוד עלולה להחליק וליפול לה מהאצבע, ידיה עד
 כדי כך רועדות.

אני יוצא בעקבותיה דרך הדלתות הכפולות, נמלט מחדר הכס
 המחניק וחצר המלכות שמרכלת בתוכו. היא מגבירה את קצב
 הליכתה במסדרונות המפוארים ואני יכול רק לדמיין כמה לא שייכים
 אנחנו נראים בין עיטורי האזמרגד. האוכף - עירום חלקית וכרוך
 בתחבושות - וארוסתו של המלך - מגואלת בדם וטבולה בשכבה
 של זוהמה.

"פיידין, אני קורא אליה, מאריך את פסיעותיי.
 היא רק ממשיכה ופונה לעוד מסדרון. אני נאנח ומנסה שוב. "פיי,
 חכי."

היא עוצרת בפתאומיות. גופה מזדעזע. למרות המרחק שלי ממנה,
 אני רואה את כתפיה רועדות, שומע את נשימתה הלא יציבה. היא
 משעינה יד מייצבת על הקיר ואני בדיוק עומד לקרוא אליה שוב,
 כשנחיל של אנשים מתחיל למלא את המסדרון מאחורינו.
 שיט.

אני חייב לחשוב במהירות, חייב להוציא מפה את פיידין לפני שכל
 אנשי חצר המלכות ימצאו את המלכה שלהם לעתיד נאבקת לנשום
 במסדרון. המגפה יודעת שהם ייחסו את התקף החרדה לדם הרגיל,
 החלש שלה.

עיניי נוחתות על דלת באותו הקיר שפיידין שעונה עליו ברפיון כרגע, ואני עושה את הדבר היחיד שעולה לי בראש. "טוב, אני מרים אותך," אני לוחש כשאני אווזו ברגליה ותולה את שאר הגוף שלה מכתפי.

עכשיו הצלחתי להשיג את תשומת ליבה. וזה כאילו הערתי חיית פרא משנתה. "מה לכל ה...?" היא מתפתלת באחיזתי, ציפורניה ננעצות בעור החשוף של העורף שלי. "תוריד. אותי. מייד." אני עושה את דרכי אל הדלת ומבול של קולות רודף אותי. "הצעה מפתה, אבל כרגע אני עסוק בלהצייל לך את התחת." היא לא יכולה לראות את החיך הזחוח שמעקל את שפתיי, אבל אני בטוח שהיא שומעת אותו בקולי כשאני מוסיף, "ואם כבר מדברים על תחת, איך הנוף משם, גריי?"

"מעורר בחילה," היא מסננת.

אני פותח את הדלת לרווחה ונכנס. "את יודעת שאני יכול לראות את רגל שמאל שלך מתפתלת, נכון?"

היא רוטנת משהו לא ברור בתגובה לגפה הבוגרנית, והראש ההפוך שלה כמעט נחבט בדלת כשאני סוגר אותה.

חשכה בולעת כל סנטימטר מהחלל הקטן.

אני מניח אותה בעדינות על הרצפה לפניי, מרגיש את הנשימה שלה מדגדגת את עורי המלוהט. ידיי משתהות על קווי המתאר שלה. העור המחוספס נתפס בבר הדק של החולצה שלה, גורר אותו מעלה כשכפות ידיי גולשות על מותניה. אני לא יכול לראות את הצורה שלה בחושך המעיק, אז פשוט אצטרך להסתפק במגע בכל סנטימטר ממנו.

קולה הרפה גורם לי לאחוזו בה חזק יותר. "איפה אנחנו?"

"כנראה בארון מטאטאים ששכחו מהקיום שלו," אני לוחש. "אנחנו לא יכולים לתת לכל חצר המלכות לראות את המלכה לעתיד על סף התמוטטות, נכון?"

התכוונתי להקניט אותה, אבל המילים נחלצות מבין שיניי בכוח, עוקצניות ומרירות. ואני מתחרט עליהן ברגע שאני מרגיש אותה

רועדת מתחת לירי. "הי", אני מתקן את עצמי בעדינות, מושך בשולי החולצה שלה עד שהיא מועדת לעומתי. "דברי איתי." אני יכול להרגיש כל פעימת לב רועמת שלה על החזה שלי. ובאותו רגע, הסחת הדעת שהענקתי לה מתפוררת. והיא מתמוטטת שוב, קולה נשבר, ואיתו נשברת גם מסכת קור הרוח שהיא עוטה. "אני... אני לא יכולה לעשות את זה. אני לא רוצה לעשות את זה." אני מרגיש אותה מנענעת בראשה במרץ. "הייתי מוכנה למות. הייתי מוכנה שאתה תהיה הדבר האחרון שאראה ועכשיו –"

"אל תגידי את זה," אני פולט בקושי, קוטע אותה לפני שעוד כמה מהפחדים שלי יצליחו לחמוק מתוך פיה. "בחיים לא הייתי מרשה לזה לקרות. הבטחתי לסדר את המצב הזה, וזה מה שאני אעשה."

"לסדר את זה?" הצחוק שלה בקושי נשמע. "קאי, זה כבר לא עניין של חיים ומוות. זה..." כשהנשימה שלה נעצרת, אני יודע שהיא מעבירה את אצבעותיה הרועדות על הטבעת. "זה עד שהמוות יפריד בינינו."

כעס עולה בי שוב, מציף אותי בגלים. כי היא הייתה אמורה להיות המוות שלי, לא החיים של מישהו אחר. הייתי אמור להעריך אותה בעולם הזה ולזחול אליה בעולם הבא. אבל עכשיו היא כבולה אל המלך, ואני לא יותר מהרוצח שלה.

אני מגשש באפלה בחיפוש אחרי הידיים שלה, נואש להיאחז בה כל עוד אני יכול. "תתמקדי בטבעת הזאת," אני דוחק בה, מסובב את הטבעת שהיא עונדת על אגודלה. "בטבעת של אבא שלך, לא של אחי. עד שאני אחשוב על פתרון, תסובבי אותה כמו תמיד. תסיחי את דעתך מהמצב."

אני מרגיש אנחת בוז חלשה מרעידה אותה. "אבל זאת לא הטבעת של אבא שלי. לא באמת." קולה רועד תחת משקלה של כל מילה ומילה. "כל מה שחשבתי שידעתי על החיים שלי היה שקר. ועכשיו מצפים ממני לחיות אותם לצד מי שחשבתי שרוצה להרוג אותי?"

אני מנענע בראשי, לא יודע איך לעזור לה להתמודד עם הגילוי

הפתאומי על הדרך בה הפכה להיות בתו של אדם גריי. לא בזכות קשר דם, אלא בדרך מקרה, בגלל הזנחה של אדם זר. ואני חסר אוניס בכל הנוגע להפגת הבלבול הזה, הכאב הזה.

"אני לא מבינה שום דבר," היא ממשיכה בנשיפה חדה. "כבר הייתי אמורה למות. כל בן אדם בממלכה שכוחת המגפה הזאת דושה שאמות, לא שאשב על כס המלכות." היא נאנחת אל תוך הצללים, נשימתה מרפרפת על עורי. "אבל קיט צודק. הממלכות האחרות לא יסכימו לחדש את קשרי המסחר אם אילייה לא תאשר שוב כניסה של רגילים. ראית כמה שונאים את האליטות בדור." אני מרגיש אותה מנענעת בראשה במרץ. "רציתי אילייה מאוחדת יותר מכל אדם אחר, גם אם המלך עושה את זה בעל כורחו. אבל..."

"אבל האליטות לא ישלימו עם מלכה רגילה בקלות כזאת," אני משלים את המשפט במקומה. "לעזאזל, הם גם לא ישלימו בקלות עם המחשבה של רגילים שחיים בחופשיות באילייה."

דממה משתררת לשנייה לפני שמילים מתחילות לצאת בשטף מפייה, פה שאני לא יכול לראות אבל מכיר את צורתו היטב. "חשבתי שקיט מאבד שליטה. חשבתי שהוא מתאבל וכועס." נשימה נרעדת. "חשבתי שהוא יפקוד עליך לנעוץ לי חרב בחזה ברגע שכף רגלי דרכה בחדר הכס."

"גם אני," אני לוחש. "והייתי מוכן לאכזב אותו קשות."

הכאב בקולה גורם לי לעוות את פניי בכאב. "קאי..."

"פיי. לא היה לי מושג שזאת התוכנית שלו." אצבעות מלוכלכות עוברות בקווצות השיער הפרוע שלי. "היה לי מושג קל על אייחסדר שאילייה שקעה בו לאורך השנים. ורק כי ביליתי יותר זמן בשיכונים מכל אדם אחר שמתגורר בטירה הזאת. כשהיינו במדבריות הכבשן, איששת את החשדות שלי לגבי המחסור באוכל ובמקום. אבל לא ידעתי שהמצב עד כדי כך קשה."

אני יכול להרגיש אותה מסחררת את הטבעת על האגודל שלה.

"אמרת שהוא לא התנהג כמו עצמו כשעזבת," היא אומרת בשקט.

"הוא היה באבל. אנשים דיברו בלחש על הטירוף שלו." המילים הבאות הן מחשבה מרוחקת שנקטפת מתוך הראש שלה. "אז, מה השתנה?"

"אני לא יודע." אני נזכר בערמות הניירות שכיסו את השולחן שלו, בידיים המוכתמות שחיטטו בהן. "אני לא יודע."

החשכה מדברת במקומנו דקה ארוכה, גואה מסביב וממלאת את אוזנינו בשתיקה רועמת עד שאני שוב מושך בשולי החולצה המתפוררת שלה. היא נמסה לעומתי והקלה מציפה אותי. כלומר, עד שהיא מודה בקול שקט, "אני לא יודעת אם אני אשרוד את זה."

"כבר שרדת דברים הרבה יותר גרועים," אני מזכיר לה בתקיפות. "וחוץ מזה, לא נראה שהייתה לך בעיה להתמודד עם האיש ההוא בחדר הכס."

"גם לך לא, היא עונה, ואני יכול לדמיין בשלמות את מבט הפלדה שמלווה את דבריה. "אני לא צריכה שתילחם את המלחמות שלי."

"הו, יקירתי," אני לוחש, "אני יודע את זה. אבל אם אני עומד להיות האוכף שלך, עדיף שתתרגלי לזה." הפעם, היא מנענעת בראשה בתחינה. "אני לא המלכה של אף אחד."

"מה את אומרת?" אצבעותיי מוצאות את הלחי שלה ומטיילות מטה, אל המדרון החלק של אפה. "אז אין לך מושג כמה כוח יש לך בכל מה שנוגע אליי."

"נראה לי שאתה שוכח שאני נטולת כוחות לחלוטין, נסיך." לדבריה מתלווה נימה חדה, כאילו נשימתה היא תער שהיא גוררת לאורך צווארי.

"אז תהיי החולשה שלי, במקום זאת."

"אתה יודע שאני מאורסת לאחייך," היא לוחשת, שפתיה קרובות באופן מסוכן לשפתיי.

אני בולע רוק, קולי נוקשה. "לעת עתה."

"לתמיד," היא נושפת בכעס. "אני לא חושבת שיש דרך לצאת

מזה. ואם קיט אמר את האמת בחדר הכס, העתיד של אילייה ושל כל הרגילים החיים בה תלוי בזה."

אני מטה את פניי עד שהמצח שלה נוגע בשלי. "אני אנוכי מכדי לוותר עלייך בכזו קלות."
"אז תעמיד פנים."

אני גורר את אגודלי בעצלתיים על שפתה התחתונה. "זה אומר שאני אצטרך לגרור אותך לתוך ארון בכל פעם שארצה לגעת בך?"
אני משחק בה, מנסה להתעלם מהטעם המר שכל מילה משאירה בפי. אני מסרב לתת לזה להיות הגורל שלה, אבל הפחד בכל זאת משתרג מסביבי, מהדק את חזי שעה שאני מקניט אותה. כי אם היא באמת שייכת לקיט מעכשיו, אני אתאבל עליה לשארית חיי.

אז אני יוצר הסחת דעת. משנה את הנושא. משתוקק אליה יותר מאי פעם, במקרה שזאת הפעם האחרונה שאזכה לעשות את זה. אני יכול לשמוע את החיוך הקלוש שמתחיל להתגנב אל קולה.
"אתה בכלל לא אמור לגעת בי."

"אבל את יכולה לצוות עליי לגעת בך," אני אומר באריכות. "ואז אני פשוט אציית לפקודה."

הצחוק שלה רפה ואני משנן את הצליל.
זרועותיה נכרכות סביב צווארי ואני תוהה אם היא תחבק אותי ככה.

אפה מתחכך באפי ואני מתחנן בדממה שהיא אף פעם לא תיגע כך באפו של מישהו אחר.

שפתיה בקושי הספיקו ללטף את שפתיי כשהדלת נפתחת באחת.



פרק 3

פנין

"זה לא מה שזה נראה."

אנחה שקטה. הנהון שמטלטל את פקעת השיער המרושלת על ראשה. "כמו שאמרתי, אני לא יודעת כמו מה זה נראה, כי לא ראיתי שום דבר."

"אלי", אני פולטת ברוגז. "את יודעת טוב מאוד מה ראית." היא תוחבת קווצת שיער סוררת מאחורי אוזנה, כאילו התנועה תצליח להסיט תשומת לב מהחיוך שמאיים לעלות על שפתיה. "בסך הכול באתי לפה לקחת מטאטא, וזה בדיוק מה שעשיתי." כאילו כדי להדגיש את התמימות שלה, היא מרימה את המטאטא המדובר וממשיכה בדרכה במסדרון בזמן שאני גוררת רגליים מאחוריה.

אני מעריכה את הקצב המהיר שהיא מכתיבה, שמטשטש את הפנים שאנחנו חולפות על פניהן ומצנן את הסומק שצובע את לחיי. המוח שלי מסרב לעשות משהו מלבד לשחזר את הרגע שבו הדלת נפתחה וחשפה את האוכף ואת מלכתו לעתיד שלובים בחשכה. התרחקנו זה מזה מיד, אבל לא לפני שעינייה החומות של אלי נפערו בהבנה.

ובכל זאת, חיוך משחק בפנינות פי. אני כובשת אותו בידי לפני שהוא מספיק להתפשט. כי ככל שאני ממשיכה להרהר ברגע המביך, הוא רק מצחיק אותי יותר. למעשה, כל החיים שלי זרועי הרס, והדבר היחיד שאני יכולה לעשות הוא לבהות בשברים שבכף ידי ולצחוק. אני לא מעיזה להביט במראה כי מה שמחזיר לי מבט הוא פסיפס של כל



טעות, כל טרגדיה שנחצבה בעורי, של הצל המאיים של כל טרגדיה עתידית.

בלי כוחות. בלי אבא. בלי אדנה. אלה הדברים שבאמת התקשיתי לשרוד. ובכל זאת, הטבעת על אצבעי היא הדבר שעלול להרוג אותי. צחוק חנוק חומק מבין אצבעותיי, חזק דיו לגרום לאלי להעיף מבט מודאג מעבר לכתפה. אני צועדת בעקבותיה בעיוורון לאורך הטירה שחשבתי שאשה בה רק בתור אסירה. אצבעותיי משחקות בחישוק המעוטר שעתה קושר אותי לאדם אחר. הוא נוצץ באור, לא מזיק, כמו מילה שעדיין לא הושחזה בידי לשון צולפת.

מכל המקומות שחשבתי שאמצא את עצמי, כס המלכות היה במקום האחרון. צינוק, כן. חוד של חרב, בוודאי. כי רגילים לא מושלים. הם מתכווצים בפחד.

חומרת מצבי הנוכחי כמו מכה בי שוב כשאנחנו פונות לעוד מסדרון. משרתים נועצים עיניים; חיילים לוטשים מבטים; הצחוק מתמוסס לי בגרון. אושר מתפוגג לנוכח העתיד שלי.

כי אני החולשה בהתגלמותה. כל אילייה מתעבת אותי. ואם עומדים להרים אותי על נס, גם אם רק כדי להציל את הממלכה, הם ישמחו לדחוף אותי ממנו.

אלי עוצרת בפתאומיות מול אחת הדלתות, ואני כמעט משפדת את עצמי על ידית המטאטא שלה. אני מכריחה את עצמי לחזור להווה, ונכנסת בעקבותיה אל החדר המושלם.

נדרשים לי רק שני צעדים להבין שזה בלי ספק לא החדר שגרתי בו בזמן התחרויות. לא, לפניי נגלה פאר מהסוג שרק חלמתי עליו.

כפות הרגליים שלי מועדות על הרצפה המהודרת, עיניי נפערות כשהן עוברות על חדר השינה הגדול ביותר שראיתי מימי. כרכובים בעיצוב מורכב מטפסים במעלה הקיר הנגדי, ומקיפים כל אחד מהחלונות המקושטים לאורכו. אור חמים נשפך פנימה כשהשמש מותחת את אצבעותיה על פני השטיח הירוק, כאילו היא מנסה לגעת בי.

המיטה עצמה תופסת את רוב הקיר מימיני, שמיכת הטלאים הצבעונית שמכסה אותה חוסה תחת צל האפריזון שתלוי מעליה. שולחן, שידת איפור, ארון הלבשה ושטיח מקשטים את החלל, כל אחד מהם צבוע בגוון עדין של לבן, גדול יותר מכל מה שיכולתי לדמיין.

עיניי גולשות באיטיות בחזרה לאלי. "איזה חדר זה, ולמה אני מטנפת אותו?"

היא מותחת את שפתייה בחיוך צר. "אלה מגורי המלכה, כמובן. כלומר, המגורים החדשים. זיכרונה של הוד רוממותה המנוחה, המלכה אייריס, עוד קיים בחדרים הישנים." למשמע דבריה, הבטן שלי מתהפכת ועורי מחוויר. "פה תגורי. אני מקווה שהכול... לשביעות רצונך?"

"לשביעות –" אני נושמת עמוק לפני שאני מסיימת לחזור על דבריה, מבלבלת. "אלי, עדיין לא עבר מספיק זמן, לא יכול להיות ששכחת שבעיניי, כל דבר בטירה הזאת עולה בהרבה על הסטנדרטים הרגילים שלי."

החיוך שהיא שולחת לי הרבה יותר ערמומי משחשבתי שהיא מסוגלת להיות. "כן, באמת זכור לי שסיפרת לי שזחלת מתוך זבל בפעם הראשונה שנפגשנו."

אני בולעת את העצב הפתאומי שתוקף אותי למשמע דבריה, ומצליחה לחייך קלות.

ליבי כואב כשאני חושבת על המבצר שלנו. על המפלט שארדנה ואני ליקטנו ובנינו לעצמנו במשכנות העוני. המחשבה שהשוויתי אותו לזבל מעוררת בי בחילה עמוקה. בכל זאת, לעין הבלתי מזוינת, אני בטוחה שככה בדיוק הוא נראה – וזאת בדיוק הסיבה שאף אחד לא התקרב אליו במשך כל כך הרבה שנים.

עכשיו הוא ודאי נשאר ריק. קר בלי החום שלה וחשוך בלי האור שלה.

שמש וחול והגוף המדמם והשבור שלה בחיקי מבזיקים לפתע

לנגד עיניי. אני ממצמצת כדי להיפטר מהזיכרון, מכריחה את עצמי לשכוח את צליל נשימתה האחרונה, המחרת, ואת רעם צעדיהם של איליאנים צמאי דם שהקיפו אותנו בקדרה.
 "פיידין?"

"הממ?" הראש שלי מתרומם באחת, ואני רואה את הדאגה שניכרת בתווי פניה העדינים של אלי. בכלל לא שמתי לב שבהיתי ברצפה. "סליחה, כן, אני מרוצה מהכול, ויותר."

אני מכחכת בגרון ונכנסת אל החדר. אני מתעלמת מחדר הרחצה משמאלי, שאין לי ספק שעוצב באותה רמה של פאר, כשאני מוצאת משהו הרבה יותר מסקרן לגשת אליו.

בתוך שניות ספורות, אני עומדת מול המרפסת. אני קודם כול שולחת לאלי חיוך שמח מעבר לכתף ורק אחר כך פותחת את דלתות הזכוכית ויוצאת אל מרפסת האבן הרחבה.

האוויר הרענן מעביר את אצבעותיו בשערי כשאני מעכלת את היופי שנפרש מתחתיי. הגנים עוצרי נשימה מהגובה הזה. שורות של פרחים משתרכים מסביב לשבילי המרצפות העגולים, צבעיהם מתנגשים על ימין ועל שמאל. המזרקה שבה השפרצתי על קיט ניצבת ממש במרכז...

קיט.

זה כל מה שהוא היה מבחינתי בזמן התחרויות. נסיך, כן, והעתק של אבא שלו, לפחות מבחינת תווי פניו. אבל הוא גם היה הידיד שלי. ידיד שבגדתי בו. ידיד שהייתי בטוחה שיהרוג אותי על הבגידה הזאת, והרבה יותר.

אבל עכשיו הוא הרבה יותר. קודם הוא היה ידיד, ואז אויב, ועכשיו הוא העתיד שלי.

רעד עובר בי לנוכח המחשבה וכל מה שכרוך בה. אני סבה על עקביי וחוזרת אל המגורים שלי – של המלכה – שם אני מוצאת את אלי מחכה לשובי בסבלנות.

אני סוגרת את דלתות המרפסת, נשענת עליהן באדישות שאני לא

מרגישה ולא הרגשתי מזה הרבה מאוד זמן. "איפה המלכה? כלומר, ה... המלכה האם."

אני מעוותת את פניי כשאני מגמגמת את המילים, אבל אלי – כי היא פשוט מלאך – עונה לי לפני שאספיק לשחוט גם את ההסבר. "העבירו אותה לאגף המערבי של הטירה. שם נמצאת המרפאה," היא מבהירה בקול שקט. "אבל גם אם היא לא הייתה חולה, היא לא הייתה נשארת בחדר הזה. כי, כמו שאת יודעת, אלה חררי המלכה ו..."

אני נשענת על הדלתות. "ואני עומדת להיות המלכה." "נכון." היא מנסה לשלוח לי חיוך קלוש. "ולכבוד הוא לי להיות המשרתת האישית שלך. כלומר, אם את רוצה אותי, כמוכן."

אני פולטת צחוק מרוגז, וזאת הרגשה טובה. זאת הרגשה טובה, לדעת שהגוף שלי רועד ממהו מלבד כאב. משמיע קול אחר מלבד יכבה. "אלי, אם אני באמת אהיה המלכה, אני אדאג שלא תצטרכי לעבוד עוד יום אחד."

"אה, העבודה לא מפריעה לי. זה נותן לי משהו לעשות," היא מודה בביישנות. "וחוץ מזה, אני רוצה לשרת אותך."

עוד צחוק מפתיע את שפתיי, נשכני יותר מהקודם. "באמת? אחרי כל מה שקרה?" אני עושה כמה צעדים לעברה. "שמעת את השמועות. כנראה אפילו את האמת."

"אני בטוחה שהיו לך הסיבות שלך," היא אומרת בשקט, מתחמקת ממבטי.

התשובה שלה צורמת, כמו גל פתאומי של הקלה. אני בולעת רוק, מפחדת מהשאלה שאני עומדת לשאול. "למה את לא שונאת אותי כמו שאר האנשים באילייה?"

היא בוחנת אותי, נותנת לרגע הארוך והשקט להימתח בינינו. "שאר האנשים באילייה לא מכירים אותך."

"ואת כן?" אני שואלת, קצת מהר מדי.

"יותר מרוב האנשים. אפשר ללמוד הרבה על בן אדם כשאת המשרתת שלו." ואז היא ניגשת אל שידת האיפור, מושכת החוצה

את השרפרף התואם ומסמנת לי להתקרב, טופחת על הכד הקטיפתי. "ועכשיו בואי הנה ותני לי לנקות אותך."

אני מצייתת, נוקשה ומהוססת. כשאני שוקעת לתוך המושב הרך, אני מרגישה כאילו אני חוזרת אחורה בזמן. אל עבר שבו הדאגות היחידות שלי היו לשרוד את התחרויות שלפניי ואת הדם הרגיל שזורם בעורקיי. אל תקופה פשוטה יותר, לפני שהצטרפתי אל המחתרת ונעצתי חרב בחזה של המלך המושחת.

וזה הפרס שאני מקבלת בתמורה למעשיי. כתר על הראש וממלכה מסביב לצוואר.

"הסתפרת," אלי אומרת בשקט, בשאלה. היא מרטיבה פיסת בד במים חמימים ומתחילה לנקות בעדינות את הדם היבש שמנקד את עורי.

היא מנקה נקודה נקודה עיקשת במיוחד מעל ללסת שלי כשאני לוחשת, "היה לי קשה לנוס על נפשי איתו במשך כל כך הרבה זמן."

זה מה שאני אומרת לה, במקום את האמת מעוררת הרחמים. כי אני מעדיפה לא להיזכר בדם שנדבק אליו, עד כדי כך שהתחננתי בפני קאי שיחתוך אותו. כי אני עדיין מחווירה כשאני רואה אותו, מרגישה אותו מציג את כפות ידיי הרצחניות, מפחדת מהרגע הבא שאראה אותו קולח מתוך מישהו שאני אוהבת. אם כי נשאר מעט מאוד אנשים שעונים על ההגדרה, והמחשבה הזאת, לצערי, ממלאת אותי בהקלה.

אני מסתכלת עליה מרימה זוג מספריים קטנים. "את רוצה שאני איישר את הקצוות? הוא לא ממש ישר –"

"לא," אני פולטת. ומייד מוסיפה ברוך, "תודה. אני רוצה להשאיר אותו ככה."

אלי מהנהנת, אבל אני בטוחה שהיא משתוקקת לשאול למה. ואם היא הייתה שואלת, הייתי מגלה לה. הייתי מודה מדוע אני נאחזת בקצוות העקומים של השיער שלי.

בדיוק ככה נראה הפוני שנהגתי לעשות לאדנה.

קווצות השיער הכסופות והמשוננות קושרות אותי לאותם לילות ארוכים במבצר, כשגזרתי את הפוני המתולתל של אדנה לאורם של הכוכבים לברם. היא נהגה לצחקק מהתחושה המדגדגת שעברה בה כשקיצתי את שערה בקו עקום. ואז שתינו צחקנו, מאשימות זו את זו בתוצאה האומללה.

לעולם לא תהיה לי שוב הזכות לעשות את זה. אז אני נאחזת בה באמצעות קצוות השיער שלי.

"איך זה היה?" אלי שואלת לבסוף, עיניה פעורות. "לחצות את מדבריות הכבשן ככה?"
"בורד", אני לוחשת. "מעורר אימה."

היא מהנהנת באיטיות, תוחבת קווצת שיער תועה מאחורי האוזן שלי. "טוב, האורך הזה הולם אותך. ואני שמחה שחזרת. שאת בטוחה."
"תודה", אני עונה בקול שקט. "אני המומה לגבי זה בדיוק כמו חצר המלכות."

"כן, שמעתי על זה." קולה הוא התגלמות הרתיעה. "ואני לא יכולה להגיד שהצוות מרגיש יותר טוב לגבי החדשות."

"אני יכולה לתאר לעצמי", אני נאנחת. "למעשה, לא אהיה מופתעת אם עובדי המטבח ירעילו אותי לפני שהשבוע הזה ייגמר."
היא מנענעת בראשה, מעבירה את הבד בעיקשות על העור שלי. "אוי, לא, הם לא יעזו. לא אחרי שהמלך תבע אותך לעצמו בתור הכלה שלו לעתיד."

תבע אותי לעצמו.

אלה מילים שבהחלט לא חשבתי שאייחס לקיט. לאחיו, מצד שני... אני מכירה היטב את ההרגשה שיש כשהאוכף תובע אותך לעצמו. וקיבלתי אותה בשמחה.

"טוב, זה... מרגיע", אני ממלמלת.

"המצב שלו הרבה יותר טוב, את יודעת," אלי מוסיפה בשקט, עיניה מטיילות על הצלקת שיורדת במורד צווארי. אני נאבקת לא להתפתל תחת כובד הראגה שניכרת בעיניה. אבל היא ממשיכה, לשמחתי.

"בקושי ראו אותו אחרי ההכתרה. הוא התבודד, נעל את עצמו בחדר העבודה שלו." היא רוכנת לעברי, מנמיכה את קולה כאילו אנחנו לא היחידות שנמצאות בחדר הזה. "הוא זרק את האוכל שלו מהחלון. חלק מהמשרתים מצאו את ערמת השאריות מתחתיו, בחצר.

"אבל זה הגיוני, כמוכן," היא ממשיכה באנחה. "הוא התאבל על אבא שלו, ככלות הכול." עיניה גולשות אל שלי, אבל היא מייד מסיטה אותן. "ונראה שהביקורים של קאלום עוזרים. הוד מלכותו הצליח לשמוע ממקור ראשון מה קורה בממלכה שלו, במקום רק לקרוא על זה ברישומים."

אני מהנהנת באיטיות, עדיין מנסה לחבר בין חלקי הפאזל המבלבל הזה. "אז, קאלום נהג לבקר אותו? בחדר העבודה שלו?"

"טוב, לא בהתחלה," היא מתקנת את עצמה. "הוא היה בצינוק במשך כמה ימים וסבל המגפה יודעת־מה. אבל אני מניחה שקיט ראה בו משהו והחליט לנהל איתו שיחה מתורבתת יותר." היא מושכת בכתפיה. "זה באמת כל מה שאני – והצוות – יודעים לגבי זה."

מעולם לא הייתי כה המומה ולא מופתעת בעת ובעונה אחת. סתירה שכזאת היא התגובה ההגיונית היחידה לשעה האחרונה בחיים שלי. כי למרות כל תקוותי בשבילו, מעולם לא באמת האמנתי שקיט ישאף לשנות דברים באופן שסתור את כל מה שאבא שלו אמר לו להאמין בו. ודומה שצדקתי. למלך לא באמת אכפת שאילייה תהיה מאוחדת, רק שהיא תשרוד, בכל דרך אפשרית.

אני כמעט מוצאת את האומץ לחייך, כי זאת התחלה. לקיט יש כל זכות לשנוא אותי אחרי שהרגתי את אביו העריץ, אבל הוא זקוק לי. ביחד, נוכל להציל את הממלכה הזאת, ולא רק מחורבן. נוכל לשחרר אותה מההפרדה שרודפת את הארץ הזאת מזה עשורים. אולי, בלי שאדריק יהיה בסביבה ויאכיל את בנו בשקרנים כשהוא מנצל את הצורך הבלתי נדלה שלו לקבל אישור מאביו, קיט יצליח לחשוב בבהירות לראשונה בחייו.

וכשקאלום מייעץ לו, עוזר לו לראות את האמת על הממלכה

הזאת, אולי עוד יש תקווה. דיבורו הרהוט ויכולתו להיות קשוב לכל מילה הופכים את קורא המחשבות למשכנע במיוחד. ואולי הוא פשוט משתמש ביכולת שלו כדי לסרוק את המחשבות של כולנו, כדי לנתח את כל מה שאנחנו מרגישים, כל מה שעובר לנו בראש, ואז אומר בדיוק את מה שאנחנו צריכים לשמוע.

מבטי נופל על המיטה, על הרצפה לידה נח ברפיון הרכוש היחיד שלי. השק המלוכלך כנראה הובא אל החדרים שלי בחוסר רצון בידי אחת המשרתות. אבל אני משתוקקת להראות לקאלום את היומן שנמצא בתוכו. להראות אותו לקיט.

אני מתאמצת לבלוע כשאני חושבת על התזכורת האסורה לאבי. זה מוזר, העובדה שהאיש שהכרתי פעם, היה בסך הכול חוט בסבך האמת שאני רק עכשיו מתחילה לפרום. עד לאחרונה, אדם גריי היה רק אבא, הילר שלימד אותי לשרוד באמצעות הבחנה מדוקדקת בפרטים ואימונים. ואז צפיתי בו מת. ואותו רגע יחיד והרסני זרק אותי לתוך חיים שלא חשבתי שאשרוד.

אבא שלי הנהיג את המחותרת. אלא שעל פי היומן שלו, הוא בכלל לא היה האבא האמיתי שלי.

אחרי רגעים ארוכים שביליתי לכודה במחשבותיי, אני מחזירה את תשומת ליבי אל אלי. "ושאר חברי המחותרת? אני מניחה שחלק מהם נעצרו."

היא מנענעת בראשה ברצינות. "על פי מה ששמעתי, גם הם היו בצינוק. אבל זה היה ממש אחרי התחרות האחרונה, ומאז עבר זמן..." קולה דועך, נותן לי זמן לדמיין כל דרך אכזרית שהם היו עלולים למות בה. אני תוהה כמה חברי מחותרת – כמה רגילים או כמה מהאליטות החדשות שתמכו בהם – נתפסו אחרי הקרב בזירת הקדרה. כמה מהם מתו מיתות אכזריות, כי אפילו אחרי שהם תכננו את המרד שלהם במשך שנים, הכול הלך לעזאזל.

אני קמה ויוצאת מטווח ידיה העדינות של אלי. "אני צריכה לדבר עם קיט – עם המלך." אני מכחכת בגרון. "ועם קאלום."

היא נראית מזועזעת מהרעיון. "את לא תדברי איתם כשאת נראית ככה!" עוברות כמה שניות עד שהביישנות משתלטת עליה מחדש. "זאת אומרת, עברת מסע מאוד ארוך ואת חייבת לנוח –" "חשבתי שאני אמות הרבה לפני הרגע הזה," אני קוטעת אותה בקור רוח. "חשבתי שינעצו בי חרב ברגע שאיכנס לחדר הכס. אבל זה לא קרה, ואני מתכוונת לגלות בדיוק למה." אני מורידה את קולי לנימה חמורת סבר הרבה יותר. "יכול להיות שלא נשאר לי עוד הרבה זמן לחיות, אז אני לא מוכנה לבלות אותך במנוחה." "אוקיי," היא אומרת בשקט. "אז אל תנוחי. אבל את חייבת להתרחץ לפני שאת מסתובבת שוב בטירה."

נכון. כל הקיום שלי הצטמצם לכדי ההופעה החיצונית שלי. אני מהנהנת, לפתע לא מצליחה להתרכז במשהו מלבד בדם שהתייבש על עורי. זאת תהיה הקלה, לקרצף מעלי כל זכר לבוגדת שנמלטה על נפשה. כל טיפת דם, זיעה ודמעות ששפכתי במסע הבוגדני הזה.

כשאני עושה את דרכי אל חדר האמבטיה, אני לפתע סבה על עקביי ופולטת, "שמעת משהו מלני? ראיתי אותו במהלך ה... מסעות שלי, אבל התפצלנו." "נכון. לגבי זה." מבטה נודד מעיניי המצטמצמות. "אה, הוא פה, למען האמת."

"מה?" אני נחנקת קלות. "איפה הוא?" היא מטופפת לעברי, פקעת השיער החומה שלה מתנודדת עם כל צעד. "אני אספר לך אחרי האמבטיה." "אלי –"

"גברתי." היא מדגישה את התואר בהרמת גבה. "בסדר." אני נושפת בתסכול ושוב מסתובבת לעבר חדר הרחצה. ואז אני קוראת מעבר לכתף בשמחה מזויפת אבל בכנות משונה, "אבל רק כי הדם מתחת לציפורניים שלי עלול לגרום לי לאבד את השפיות."



פרק 4

פנין

מים נוטפים מקצוות השיער הקצר שלי, משווים לגוון הכסוף מראה של פלדה מותכת, כשהם גולשים מהם.

אני משפשפת כל סנטימטר מהגוף שלי, מקדישה תשומת לב מיוחדת לאזור שמתחת לציפורניים ומסביב לחתכים המשווננים שמכתימים את עורי. רק כשהגחתי ממי האמבטיה שהלכו והתקררו במהירות, עורי פצוע, אלי סוף־סוף בישרה לי את החדשות בהיסוס.

נדרשו לי רק כמה רגעים חדורי זעם לזרוק על עצמי זוג מכנסיים דקים, לצוות להם חולצה צמודה ולצעוד במהירות אל הדלת. אלי הייתה חכמה דיה לא לעמוד בדרכי, מתקרבת אליי רק כדי לשלוח לי חיוך מתנצל ולתת לי זוג נעליים דמויות כפכפים. הן נצמדות לכפות רגליי עכשיו שאני הולכת במסדרון, המשי נוגע בעור המיובל.

פנים חולפות על פניי במהירות, אבל אני לא מורידה את מבטי לשנייה מהדלת בקצה המסדרון. מבטי ממוקד כשאני רואה אותו נשען עליה, משרר שיעמום כשהוא נועץ מבט נוקב במגפיים המבריקים מתחתיו.

כמה שניות חולפות עד שהוא מרים את הראש בפתאומיות למשמע קול צעדיי, תודות לכוח ההייפר שלו. שערו האדום בולט על רקע מדי חייל המשמר הקיסרי הלבנים שנצמדים אל הגוף שלו. אפילו כשחצי מפניו מוסתרות מתחת למסכה הלבנה, אני עדיין יכולה לראות את עיניו החומות נפערות כשהן נוחתות עליי. ואז מבטו מתקמט בתערובת של שמחה והקלה.



הוא מזדקף ופורש את זרועותיו לצדדים. "נסיכה, אני שמח לראות שאיכשהו חזרת לפה בחתיכה –"

הזרוע שלי מתנגשת בחזה המדים המרופדים שלו, מצמידה אותו לקיר בחוזקה. קולי בוקע בנהמה שקטה שאפילו אני לא ידעתי שאני מסוגלת להשמיע עד לרגע זה. "מה לעזאזל, לני?"

"חכי שנייה," הוא אומר בשקט ומרים את ידיו בתמימות. "תראי, אם זה מפני שאיבדתי אותך בדור, אני נשבע שהייתי מוכן להפוך כל פינה בעיר הזאת כדי למצוא אותך, אבל –"

"אתה יודע טוב מאוד שזאת לא הסיבה," אני רותחת. זאת בלי ספק לא התנהגות שהולמת מלכה לעתיד, אבל למזלי, אני לא חושבת שהמוניטין שלי יכול להיות גרוע עוד יותר.

אני מתרחקת ממנו כדי להסתובב אל הדלת ו –

לני חוסם לי את הדרך.

"זו, " אני מסננת.

"ובכן, אני רואה שמישהי כבר מתחילה להתרגל לחלק לאנשים פקודות," הוא רוטן, אבל לא אז סנטימטר.

אני נושפת ארוכות. "זו לי מהדרך, לני."

"אני מצטער, נסיכה." הוא מנענע בראשו באהדה. "את יודעת שאני לא יכול לעשות את זה."

אני דוחפת אותו שוב. "תן לי להיכנס."

"פיידין, בבקשה. פשוט תנשמי עמוק –"

"הבטחתי," אני נחנקת קלות, ולפתע עיניי מתערפלות מדמעות.

"הבטחתי לנקום את המוות של אדנה." עוד דחיפה, הפעם חלשה יותר. "אז תן לי להיכנס לחדר הדפוק, לני."

פניו מתרככות באהדה שגודשת את תווי פניו כמו הנמשים שמכתימים את עורו. "קיבלתי הוראות מחמירות מהמלך לא להרשות לך לראות אותה," הוא לוחש. "אני מצטער. אני ממש, ממש מצטער."

לפתע, חושיי מתקאים, כל מחשבה שלי מתערפלת וכל רגש מתנתק. אצבעותיי מרפות מהמדים שלו, גולשות הרחק מהחזה שלו.

"בלייר דחפה ענף שקרע לאדנה את החזה בתחרות האחרונה." קולי מרוחק, כאילו המילים יוצאות מבין שפתיה של מישהי אחרת. "ואני מתכוונת להרוג אותה בגלל זה."

לני מושיט לי ידיים בהיסוס. הן אוחזות בכתפיי בעדינות, מייצבות אותי. "אני מבין אותך. תאמיני לי, אני מבין." הוא נאנח דרך האף. "אבל את לא יכולה להרוג אותה במשמרת שלי. וקייט יודע שאת לא תהרגי אותי כדי להגיע אליה. לפחות," הוא מוסיף בספקנות, "אני מקווה שלא."

קול בוקע מבין שפתיי, צליל שמזכיר נשיפת בוז. מובן שקייט ידע שאנסה לתקוף את בלייר אחרי מה שהיא עשתה לאדנה. מה שהיא עשתה לי. זה גאוני, למען האמת, להציב את לני בתור השומר שלה. הוא יודע כמה אכפת לי מלני – ומשתמש בעובדה הזאת נגדי. "אתה לא יכול להגן עליה לנצח."

"וכשאני לא מגן עליה," הוא אומר באיטיות, "את מוזמנת לעשות לה מה שאת רוצה. אבל אני לא ממליץ לך לעשות משהו פזיז." "פזיז?" אני נושפת בבוז ואש בווערת בעיניי. "המחשבה על המוות שלה היא הדבר היחיד שהניע אותי. כבר הקדשתי להחלטה הזאת מספיק מחשבה, אני מבטיחה לך."

"פיידין..." הוא מנענע בראשו וגלים עוברים בשערו האדום עם התנועה. "זה היה לפני הכול. לפני שהתארסת למלך."

אני מעווה את פניי בתגובה לדבריו, לפתע מרגישה את כובד הטבעת על אצבעי. הוא מעביר יד במורד הפנים שלו ורוכן לעברי ללחישה, "את לא יכולה פשוט... להמשיך להסתובב ולהרוג אנשים." "להמשיך?" הפעם, הוא זה שמעווה פנים בתגובה לכאב השקט בקולי. "מעולם לא רציתי להרוג אף אחד. בסך הכול רציתי להגן על עצמי. אבל היא..." אני זוקרת אצבע לעבר הדלת הסמוכה. "היא אשמה בעובדה שהפכתי למי שאני עכשיו."

"אני יודע," הוא אומר בשקט וכורך מסביבי אחת מזרועותיו. "אני יודע, נסיכה. אני מצטער."

אני נכנסת אל אחיזתו, מחבקת אותו חזק. פניי קבורות במדים שלו, אפי מעקצץ מהריח העמילני. "אני מפחדת, לני", אני מודה, קולי מעומעם.

"מותר לך לפחד. את יודעת את זה, נכון?" הוא מרכין את הראש ומניח את הסנטר שלו על השיער שלי. "אף אחד לא ציפה לזה. אבל אני פה לעזור לך בכל דרך שאוכל."

אני מרימה את פניי, לפתע מודאגת. "למה חזרת? מה לגבי אימא שלך? והמעורבים? פיץ ולינה?"

"כולם בסדר", הוא מבטיח לי. "אימא נזקקה לעזרה בכל מקרה, אז פיץ ולינה גרים איתה. וחוץ מזה, הם הרבה יותר בטוחים שם." הוא פורם את זרועותיו הארוכות מהחיבוק שלנו ונועץ בי את המבט הערמומי שלו. "חזרתי בשבילך, נסיכה. ובהחלט לא חשבתי שתטיחי אותי בקיר בתור תודה. אבל אני מניח שאלימות היא אחת מהדרכים שלך לבטא אהבה."

אני מחייכת בכיישנות, חום מתפשט בי לנוכח מאמציו למצוא אותי. "לא חשבתי שתחזור לאילייה."

"כשאת והאוכף נלקחתם מבסיס המעורבים, בכלל לא ידענו איפה להתחיל לחפש אתכם." הוא מתחיל לפסוע. "אז אימא שלי, לינה ופיץ – למרבה ההלם – שכנעו אותי שאני אוכל לעזור לך יותר אם אהיה פה בטירה, במקום לשוטט בלי מטרה בדור." הוא מעביר מבט על המסדרון ועל כל חייל שצועד בו. בקול נמוך, הוא מוסיף, "ידענו שתגיעי לפה בסופו של דבר, ולא סימנו אותי בתור אחד מחברי המחותרת, זוכרת? בכלל לא הגעתי לזירה, כי הייתי למטה במנהרות ועזרתי לאנשים להיכנס."

ועכשיו כשקאלום זכה בטובתו של המלך, הוא הבטיח לי שאף אחד לא יניד עפעף כשאני אחזור לתפקיד שלי בתור חייל." הוא מחייך, ואני לא מפספסת את ניצוץ הניצחון בעיניו. "אז באתי לעזור בכל דרך שאני יכול. לך, לאילייה ולקאלום."

אני מהנהנת. מחייכת. מנסה להחזיק את כל השברים שלי בידיים

ולהישמע כאילו הכול בסדר. "אני שמחה שאתה פה. יכול להיות שאני אצטרך שתדחוף אותי קדימה במעבר כשאתחתן."

החיוך שלו דועך. "אני יודע שזה קשה. אבל אנחנו קרובים, פי. כל כך קרובים לקבל סוף כל סוף את החירות שהמחלת נלחמה למענה כל כך, גם אם נקבל אותה בעקיפין. ואני יודע שלא רצית להתחתן. לעזאזל, אני יודע שאפילו לא רצית להיות מלכה. אבל..." הוא בולע רוק. "את בחיים, פיידין. ולא ידעתי אם אגיע לפה בזמן לראות אותך שוב."

אני מחייכת, חיוך עצוב ומלא הבנה. "גם אני לא חשבתי שאזכה לראות אותך שוב."

אני מופתעת בדיוק כמוהו כשצחוק בוקע מפי. הראגה שגואה בעיניו רק מדרבנת את צחוקי כשאני מתאמצת להמשיך לדבר, "נדמה שאני פשוט לא מצליחה למות, הא?" אני מוחה דמעה שזולגת מאחת מעיניי. "איך קראת לי פעם?"

אני מזהה את הרגע שהוא קולט למה אני מתכוונת. "מקק," הוא צוחק ומנענע בראשו. "את מקק דפוק, נסיכה."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן